

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΛΥΓΩΝΟΝ.

Εἰς τὸ πολύγωνον ἦτο τὸ σύνθημα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὅλου τοῦ κόσμου τῆς πρωτεύουσας, καὶ εἰς τὰ γιούπλα! γιούπλα! ἦτο τὸ πρόσταγμα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν πρὸς ἅπαντα τὸν ἐν Ἀθήναις στρατόν μας. Τὸ πολύγωνον καὶ ὁ στρατὸς εἶναι ἀντίστοιχοι ἐννοιαὶ καὶ δὲν ἐννοεῖται ἡ μία ἄνευ τῆς ἄλλης, καθὼς δὲν ἐννοεῖται σκιά ἄνευ σώματος, καπνὸς ἄνευ πυρὸς καὶ ἐγὼ χωρὶς σοῦ, προσφιλεστάτη μου ἀναγνώστρια, καὶ ἵνα πιστότερον σοῦ παραστήσω τὴν ἐνότητά τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν ἀρκεῖ νὰ σέ εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτον μὲ ἀτυχῇ διδυμα τέκνα τὰ ὁποῖα γεννῶνται προσκεκολλημένα τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶσι ποτὲ ἀλλήλων.

Τί κόσμος! θεέ μου! ἀπὸ ὅλα τὰ σπίτια, ἀπὸ ὅλα τὰ μαγαζεῖα, ἀπὸ ὅλα τὰ σοκάκια, ὅλαι αἱ ἡλικίαι, ἐκτὸς τῶν ἐπιστρατευσμένων, ὁ Ριζόπουλος, ὁ Λέβης, ὅλα τὰ φύλα, ὅλα τὰ γένη, ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ καὶ μία πτώσις ἐνὸς ἱππέως κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν.

Καὶ τί τρέξιμο πρὸς τὸ πολύγωνον! ἐὰν μετεβαίνομεν πρὸς κατὰληψιν τῶν Ἰωαννίνων ἢ ἐπανηρχόμεθα πρὸς ἀνάληψιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐὰν δηλαδὴ ὁ ἐχθρὸς κατεδιώκετο ὑφ' ἡμῶν, ἢ καὶ ἡμεῖς ἐδίδομεν τόπον τῇ ὀργῇ, — εἰς τὸν ἐχθρόν — τοσοῦτο τρέξιμον βεβαίως δὲν θὰ ἐκάναμεν.

Καὶ πάλιν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ πάλιν ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ πάλιν ἄμαξαι καὶ κυρίαι, ἄλογα καὶ ἐπιτελεῖον, καὶ τώρα ἀκόμη παραμάναι καὶ μπεμπέ, Βουλγαρόπαιδες, σύλλογοι, καὶ δύο ἐγγλέζοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι Παρασκευαΐδης εἰς τὸ τετράγωνον καὶ κυριολεκτικώτερον εἰπεῖν εἰς τὸ καμπαναρεῖον· οἱ δὲ λευκοὶ τῶν πῖλοι ὁμοιάζουσι μὲ γλάρους ἀνιπταμένους ἐπὶ τοῦ μεσαίου ἱστοῦ Ἀγγλικῆς κορβέτας.

— Νάτος! νάτος!! ἔρχεται! βάρδα ρέ! καὶ φράπ φρούπ, διεδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην ἢ καρδιαῖς de nos enfants gatés au lustre, ἅτινα ἐπροπορεύοντο τῆς λευκοῦ ἵππου τοῦ Διὸς σωματάρχου ἐν φωναῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς, ἐν ᾧ ὁ Μαυρομιχάλης μὲ τετρακοσίους ἄλλους Μαυρομιχάλους, διότι ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐβατσίνωσεν οὐχὶ μὲ τὸ αἶμά του, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγρίαν ὄψιν του, μὲ τὸ ἀετῶδες βλέμμα του καὶ μὲ τὸ ἀποφασιστικὸν ὕφος του, τὸ ὁποῖον σοῦ λέγει ὁλογεν· **ἐμπρός!**

Τί βῆμα! θέ μου! τρέμει ἡ γῆ στὸ κάθε του ἀχνάρι...
*Ἄν δὲ γινόνταν ἄνθρωπος θὰ γίνονταν λιοντάρι!
Μὰ τί ματιά! ἄν μὲ φτερά, θεέ, τὸν εἶχε κάνει
Θεὸν γινόνταν αἰετὸς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μάρης.

Καὶ πάλιν ἐν τσακπίνιον:

— Ρέ Κῶτσο, τί γινῆκαν οἱ ἄλλοι τοῦ Μαυρομιχάλη;
σὰ λίγοι δὲ σοῦ φαίνονται πάλι;
— Σκάσε ρέ δὲν καταλαβαίνεις ... στὸ τσουβάλι! . . .

Καὶ ἐπροχώρει τὸ ἐπίλεκτον τάγμα, καὶ ἐπροπορεύετο αὐτοῦ ἴσως τὸ τοῦ κ. Μακρῆ καὶ εἶπετο τὸ τοῦ κ. Μπὸν καὶ κατόπιν τὸ πυροβολικόν, καὶ προηγέτο ἡ χωροφυλακὴ βαδίζουσα sans façon, καὶ οἱ πτερόποδες σκαπανεῖς, καὶ τὸ ὠραῖον couple τοῦ Καμπάνη σὺν τῷ ἀραβικῷ του ἵππῳ, καὶ ἀνέμενεν ὅλους αὐτοὺς τὸ ἱππικὸν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀρεῶς.

Ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ὑπῆρχεν ὅ,τι τὸ Ἑλληνικὸν ἀνθρωποποιεῖον ἠδύνατο νὰ φαμπρικάρῃ ὠραῖον καὶ ἄσχημον, ἄρρεν καὶ θῆλυ.

Οἱ ἐξῶσται ὁμοιάζον μὲ τὰ étalages τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐν οἷς

βλέπει τις άναμιξάνθρωπάκια, μαϊμούδες, πορτοφύλια, φωτογραφίαις, φέσια, κουντούρες, μπουλέτσια υδραϊκά και άλλα.

Είς τόν εξώστην τής οικίας του κ. Σαριπόλου ούχι τής πυργειδοῦς, αλλά τής πρό αὐτῆς, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀντιπροσωπεύετο κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀσχήμου φύλου.

Ἐπὶ τοῦ εξώστου αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὡς ταῶς μεγαλοπρεπῆς ἡ βασίλισσα τής παρατάξεως ἐκείνης καὶ τι ὠραιότερα θνητῆς βασιλείας, προσβλέπουσα ἐπιχαρίτως διὰ τῶν ὀμματωθῶν τῆς τὸν παρελαύνοντα στρατὸν καὶ μετὰ τρυφερότητος πραγματικῆς βασιλείας, ἥτις θὰ ἐψέλλιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην :

— Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς εἶναι ἰδικός μου.

Κατ' ἀντίθεσιν αὐτῆς ἴστατο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ εξώστου μορφὴ ἀνδρική, κλάδος, μὴ προσεγγίζων τῇ ἀρχηγόνῃ καταγωγῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πολὺ ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἀνθρώπινου φύσεως, εἰς τὴν θεάν τοῦ ὁποῖου ὁ Βῆλινικὸς στρατὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι Μαυρομιχάλης διὰ νὰ μὴν τραπῇ εἰς φυγὴν, καθὼς τὰ πτηνὰ εἰς τὴν θεάν τῆς ἱστημένης ἀποτροπαίου κάρας εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, πρὸς διάσωσιν τῶν σταφυλῶν.

Καὶ ἕκαμα τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν:—ἂν ἡ βασίλισσα ἐκείνη προηγείτο τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἀγριάνθρωπον ἐκείνον, καὶ ἂν μὲ τὰ μάτια τῆς μόνον δὲν ἔτρωγε τὸν Τουρκικὸν στρατὸν, μὲ τὸν ἀγριάνθρωπον τῆς θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ πάρῃ τὸ φύσημά του εἰς τὴν κόκκινη μηλιά.—

Καὶ εἶπα ἄν στὴ μάχη ἦσουν ἀρχηγὸς
Κ' ἐγὼ, βασίλισσά μου, ἄσπονδος ἐχθρὸς σου,
Δὲ θὲ νὰ τόβαζα στὰ πόδια σὰ λαγῶς,
Μόνο θὰ ἔπεφτα αἰχμάλωτος ἐμπρὸς σου.
Ὅμως ἄν εἶχες καὶ τὸν ἄγριο σιμά σου
"Ε! οὐτ' ἡ φλογερὴ θὰ μ' ἔφθαγε ματῶ σου.

Καὶ τώρα εἰς τὸ Πολύγωνον. Ἐδῶ εἶναι τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, κορδονόμενον εἰς τὴν θεάν χιλιάδων θαυμαστῶν του, ἐνθαρρυνόμενον εἰς τὸ χεροσφίξιμον χιλιάδων ἀδελφῶν, καὶ μαχόμενον, ἀλλὰ μὴ πίπτον, ὅχι! κατὰ διζύγου πυρὸς μαύρων καὶ γαλανῶν ἀκόμη πυροβόλων.

Ὁ Καραϊσκάκης, δηλαδὴ ὁ γυιὸς τοῦ Καραϊσκού ὁ Σπυράκης καὶ τὸ ἐπιτελεῖον ἐφάνη μακρόθεν ἀπὸ ρυτῆρος ἐρχόμενος, καὶ σύρων ὀπισθεν αὐτοῦ ὡς Μαζέπαν ὁλόκληρον τὸν δῆμον Ἀθηναίων (**Σκόνην**). Πάραυτα ὅλα τὰ σώματα ἐπρόσεξαν ὀλίγον, δηλαδὴ ἤκουσαν τὸ πρόσταγμα καὶ ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν, ἀναμένοντα τὸν υἱὸν τοῦ Πολέμου.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἰφνης μακρόθεν ὡς μαῦρον σύννεφον ὁ γέρων καπετάνος τῆς Κρήτης, καθήμενος ἐπὶ μελαίνης ἀραβικῆς

φορβάδος, καὶ μὲ ἓνα μόνον ὑπασπιστὴν τοῦ ἑφιππον καὶ αὐτόν.

Ὁ Κόρακας! ὁ Κόρακας!

μελανώτερος καὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς δεδουλευμένης πατρίδος του ἔρχεται νὰ ἰδῇ τὸν νέον ἑλληνικὸν στρατὸν.

Σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη
Τὸ γεροντοπαλλικαρό τῆς ξακουσμένης Κρήτης
Εἰς τὸ κεφάλι ἐφόραγε ἀθάνατο στεφάνι
Ὅπου τοῦ τὸ ἐχάρισε ὁ γέρω Ψηλορήτης.
Αἶ! ὕπουργέ μου, μὴ στιγμὴ μπροστὰ στὸ Δράκο στάσῃ
Ὡσὰν ὀπλίτης καὶ ἐσὺ, νὰ δῇ τὰ ἄρματα σου.

Ἡ ἐπιθεώρησις ἐτελείωσεν, ὅλος ὁ κόσμος ἐπανήρχετο πλέον κατακουρασμένος, κατασκονισμένος, ἀλλὰ καὶ κατευχαριστημένος ὡς πάντοτε ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν πανηγυρικῆς ἢ καὶ ἐπικηδείου τελετῆς.

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἀφορμὴν λαμβάνων ὁ Αἰὼν ἐκ τῆς ἐπιθεώρησεως τῆς Κυριακῆς ὀνομάζει τὴν ὁδὸν Πατησίων Βασιλικὴν ὁδόν. Περιμένετε προσεχῶς ν' ἀκούσῃτε παρὰ τοῦ Αἰῶνος καὶ Βασιλικὰ οὐρητήρια, ἀφοῦ ὅλα τὰ δημόσια ἐν τῇ μονομασίᾳ του ἤρχισε νὰ τὰ κάμνῃ βασιλικά.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὅλους τοὺς σατυρικοὺς τέττιγας—καὶ εἴμεθα δυστυχῶς τόσοι—κατέβαλεν ἡ καρδερὶνα Ἐφημερίε μετὰ τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο διάφορόν της, ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ καμμίαν Τετράδα ἢ καὶ Σαββατάδα ἢ καμμίαν ἀδα ἢ ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρία μεγάλα γεγονότα ἀπασχολοῦν τὰς Ἀθήνας ἢ Ἐπιθεώρησις, τὸ διάφορον τῆς Ἐφημερίδος περὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ Α! Σικτίρ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ ἐπιθεώρησις τεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν :

— Ἐνα φρρρρ... ἴσα ἀπάνω (πρὸς τοὺς λόφους) μὲ πηλάλα. Κ' ἓνα φρρρρ... ἴσα κάτω πάλι μὲ πηλάλα ὡς τὰ Πατήσια.

— Κ' ἔπειτα ;

— Ἐπειτα τελεῖωσ' ἢ Ἐπιθεώρησις.

Καὶ μία εἰδησις τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας :

«Κατὰ τὴν ἐν Καστελλαμάρε (παρὰ τὴν Νεάπολιν) προχθεςινὴν τελετὴν διὰ τὴν καθέλκυσιν τοῦ μεγίστου τῶν Ἰταλικῶν θωρηκτῶν Ἰταλίας, ὁ πρῶτος εἰς τὸν Βασιλεῖα Οὐμβέρτον παρουσιασθεὶς πλοίαρχος ἐκ τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἐορτὴν ξένων θωρηκτῶν ὑπῆρξεν ὁ τοῦ ἡμετέρου «Γεωργίου» κ. Σαχτούρης· καὶ μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ἄλλων, Ἀγγλῶν καὶ Ῥώσων, ὠμίλει τὴν γαλλικὴν!»